

09.06.2017

Sekretarz Gminy
Kłosińska
Barbara Kłosińska

P. Kłosińska

DECYZJA

Na podstawie art. 8 ust. 1 i 6 w związku z art. 1 i 3 ustawy z dnia 29 czerwca 1963 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych (Dz. U. z 2016, poz. 703), oraz art. 104 i 107§ 1 i § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 z późn. zm.)

postanawiam

ustalić, że nieruchomości oznaczona w ewidencji gruntów jako **działki nr 369/1** o pow. 0,7400 ha, **84** o pow. 0,3900 ha, **106** o pow. 0,3500 ha, **188** o pow. 0,1300 ha, **222** o pow. 0,6200 ha, **237** o pow. 0,2600 ha, **258** o pow. 0,4000 ha, **387** o pow. 0,2800 ha, **426/3** o pow. 0,0300 ha, **426/4** o pow. 0,1600 ha, **434/1** o pow. 0,1800 ha, **472** o pow. 0,1300 ha, **554/3** o pow. 0,0300 ha, **570** o pow. 0,2700 ha, **575** o pow. 0,2200 ha, **604** o pow. 0,2500 ha, **44/1** o pow. 0,0800 ha, **662** o pow. 0,0800 ha, **664** o pow. 0,0300 ha, **665/1** o pow. 0,0100 ha, położone obręb **Nikisiałka Mała**, gmina Opatów stanowi **mienie gromadzkie**.

Uzasadnienie

Wnioskiem znak: RMKG-XIV.6825.2.2017, z dnia 09.02.2017 r. Burmistrz Miasta i Gminy Opatów wystąpił do Starosty Opatowskiego o wydanie decyzji ustalającej, że działki nr 369/1, 84, 106, 188, 222, 237, 258, 387, 426/3, 426/4, 434/1, 472, 554/3, 570, 575, 604, 44/1, 662, 664, 665/1 obręb Nikisiałka Mała, gmina Opatów stanowią mienie gminne. Do wniosku dołączono dokumentację geodezyjną, protokół z zebrania wiejskiego sołectwa Nikisiałka Mała odbytego w dniu 27.01.2017 r., Uchwały Zebrania wiejskiego wsi Nikisiałka Mała z dnia 27 stycznia 2017 r. od Nr 1/2016 do nr 11/2017 oraz od Nr 12/2016 do Nr 14/2016, protokół z kwerendy w Archiwum Państwowym w Kielcach Oddział w Sandomierzu. Ponadto akta w przedmiotowej sprawie uzupełniono o protokół ustalenia stanu władania gruntami na obszarze wsi Nikisiałka Mała zarejestrowany w Powiatowym Ośrodku Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej w Opatowie pod nr 237/14/148/69.

Przeprowadzone postępowanie wykazało, że w Rejestrze pomiarowym wsi Nikisiałka Mała w poz. 205 jako władającego działkami nr 369, 84, 106, 188, 222, 237, 258, 387, 426, 426, 434, 472, 554, 570, 575, 604 wpisano Prezydium Powiatowej Rady Narodowej, Powiatowy Zarząd Dróg Lokalnych w Opatowie, w poz. 201 jako władającego działkami nr 44, 662, 664 i 665 wpisano Wspólnotę. Zgodnie z zapisami ewidencji gruntów obrębu Nikisiałka Mała, jako władającym na zasadzie posiadania samoistnego działkami nr 84, 106, 188, 222, 237, 258, 387, 426/3, 426/4, 434/1, 472, 554/3, 570, 575, 604 wpisany jest Skarb Państwa, zaś Gminie Opatów przypisane jest użytkowanie. Natomiast do działek oznaczonych nr 44/1, 662, 664, 665/1, jako posiadacz samoistny wpisana jest Wspólnota Gruntowa Nikisiałka Mała. Do działki nr 369/1 jako posiadacza samoistnego wpisano Gminę Opatów. Działki nr 369/1, 84, 106, 188, 222, 237, 258, 387, 426/3, 426/4, 434/1, 472, 554/3, 570, 575, 604 w ewidencji gruntów obręb Nikisiałka Mała sklasyfikowane są jako drogi, działka nr 44/1 sklasyfikowana jest jako lasy, działka nr 664 zgodnie z zapisami ewidencji gruntów stanowi

grunty orne, działka nr 665/1 stanowi grunty zadrzewione i zakrzewione, natomiast działka nr 662 w części sklasyfikowana jest jako nieużytki a w części jako pastwiska trwałe.

Jak wynika z oględzin połączonych z rozprawą administracyjną przeprowadzonych w dniu 20.04.2017 r. działki objęte niniejszym postępowaniem zlokalizowane są na terenie całej wsi Nikisiałka Mała. Działki nr 369/1, 84, 106, 188, 222, 237, 258, 387, 426/3, 426/4, 434/1, 472, 554/3, 570, 575, 604 już w I połowie lat 50-tych ubiegłego wieku funkcjonowały jako drogi. Stanowiły drogi dojazdowe do pól, domostw, lasu, łąk, młyna, szkoły, sklepu, kuźni, oraz miejscowości sąsiednich. W związku z powyższym z dróg tych korzystali mieszkańcy wsi Nikisiałka Mała a także miejscowości sąsiednich wg ich indywidualnych potrzeb i nigdy nie była wyłoniona grupa osób, które mogły z nich korzystać. Początkowo drogi miały nawierzchnię gruntową zaś mieszkańcy w ramach szarwarku poprawiali ich nawierzchnię, także odśnieżali. Początkiem lat 70-tych nastąpiło pierwsze utwardzenie żużlem, dotyczyło części działki nr 258. Potem nastąpiły kolejne utwardzenia żużlem. Pierwsze utwardzenie asfaltem nastąpiło przełomem w 2002 r., dotyczyło części działki nr 258. Potem nastąpiły kolejne utwardzenia asfaltem.

Jak wynika z zeznań świadków działka nr 44/1 przylegająca do rzeki w I połowie lat 50-tych stanowiła wodopój dla zwierząt gospodarskich. Na działce nr 662 w latach 50-tych a nawet wcześniej zlokalizowana była studnia, z której mieszkańcy czerpali wodę. W pobliżu tej studni przebiegał strumyk, stanowiący również wodopój dla zwierząt gospodarskich mieszkańców wsi. Natomiast na działkach nr 664 i 665/1 przed wojną była zlokalizowana kuźnia, z której w latach 50-tych pozostały jedynie ruiny w późniejszych latach przez te działki przebiegała droga, którą mieszkańcy dochodzili do stawu zlokalizowanego nieopodal. Droga ta prowadziła także do piaskowni.

Do chwili obecnej wszystkie działki objęte przedmiotowym postępowaniem są ogólnie dostępne dla wszystkich mieszkańców. Z dokonanych ustaleń wynika zatem, że powyższy majątek służył celom publicznym, tak więc stanowił majątek gromadzki.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 29 czerwca 1963 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych (Dz. U. Nr 28, poz. 169, z późn. zm.), starosta ustala, stosownie do przepisów art. 1 i 3, które nieruchomości stanowią wspólnotę gruntową bądź mienie gromadzkie. Jak przyjmuje się w orzecznictwie, decyzję wydaje się biorąc pod uwagę stan nieruchomości istniejący w dacie wejścia w życie ustawy tj. w dniu 5 lipca 1963 r. Z tego względu decyzja ma charakter deklaratoryjny, co oznacza że rozstrzygnięcie wydane w trybie art. 8 ust. 1 poświadcza jedynie stan prawny nieruchomości istniejący w dniu wejścia w życie ustawy (por. wyroki NSA z dnia 22.09.1995 r. SA/Kr 2717/94, ONSA 4/96 poz. 157, NSA z dnia 20.09.1995 r. II SA/Łd 1281/95 nie publ.).

Mienie gromadzkie w rozumieniu art. 1 ust. 2 ustawy obejmuje nieruchomości rolne, leśne i obszary wodne, inne niż wspólnoty gruntowe wymienione w ust. 1, stanowiące mienie gromadzkie w rozumieniu przepisów o zarządzie takim mieniem, jeżeli przed dniem wejścia w życie tej ustawy były faktycznie użytkowane wspólnie przez mieszkańców wsi.

Według definicji zawartej w § 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 listopada 1962 r. w sprawie zarządu mieniem gromadzkim oraz trybu jego zbywania (Dz.U. nr 64, poz. 303 z późn. zm.) za mienie gromadzkie rozumie się mienie, które do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 25 września 1954 r. o reformie podziału administracyjnego wsi i powołaniu gromadzkich rad narodowych stanowiło majątek dawnych gromad jako majątek

gromadzki, dobro gromady oraz inne prawa majątkowe. Przez dawne gromady należy zaś rozumieć gromady istniejące w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 25 września 1954 r. (§ 1 pkt 3).

Sytuacja prawna mienia gromadzkiego uległa zasadniczej zmianie z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 25 września 1954 roku o reformie podziału administracyjnego wsi i powołaniu gromadzkich rad narodowych (Dz.U. z 1954 r., Nr 43, poz. 191). Ustawa ta w miejsce dotychczasowych gmin i gromad utworzyła nowe gromady jako jednostki podziału administracyjnego wsi (art. 1), a gromadzkie rady narodowe stały się organami władzy państwowej w gromadach (art. 4). Mieszkańcom dotychczasowych gromad zagwarantowano nienaruszalność indywidualnie im przysługujących praw (art. 38). Na tle ww. ustawy wskazywano w doktrynie, że utworzenie gromad jako jednostek podziału administracyjnego wsi spowodowało, iż przestał w sensie prawnym istnieć dotychczasowy podmiot własności mienia gromadzkiego. Odpowiednikiem dawnej gromady stała się wieś, która nie miała osobowości prawnej, ani zakresu zadań publicznych, a zatem nie mogła stać się następczynią gromady w zakresie praw majątkowych. Właścicielami mienia nie stali się również mieszkańcy wsi, którzy nigdy przedtem nimi nie byli. Jednolicie przyjmowano, że po reformie z 1954 roku, pomimo braku wyraźnej deklaracji ustawowej, mienie gromadzkie stało się własnością Państwa. Poręczenie z art. 38 ustawy odnosiło się tylko do tej części mienia, które stanowiło majątek członków dawnej gromady, a nie majątek gromady jako osoby prawnej. Ustawa z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz.U. z 1958r., Nr 5, poz. 16) nie wniosła do sytuacji prawnej mienia gromadzkiego żadnych zmian, a jedynie powierzyła zarząd tym majątkiem gromadzkiemu radom narodowym. Ustawa ta przewidywała bowiem, że dotychczasowe mienie gromadzkie staje się mieniem gminnym i choć nie zawierała wyraźnego postanowienia, że mienie gromadzkie stało się mieniem państwowym, to mienie to traktowała jako własność Państwa, pozostającą w dyspozycji organów władzy państwowej - gromadzkich rad narodowych. Również w doktrynie i orzecznictwie dominował pogląd, iż mienie gromadzkie zarządzane przez gromadzkie rady narodowe stanowiło własność ogólnonarodową (szeroko na ten temat: Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 24.10.2001r., III CKN 430/00, OSNC 2002/9/111; zob. ponadto m.in. postanowienie SN z dnia 18.11.1966r. I CR 629/66, LexPolonica nr 356814; orzeczenie SN z dnia 26.03.1960r., I CR 535/59, OSN 1961/III/73).

W świetle powyższego należy stwierdzić, że wskutek reformy z 1954 roku doszło do przejścia majątku (mienia) gromadzkiego na własność Państwa, a zasadę tę potwierdziły dalsze ustawowe unormowania, m.in. o radach narodowych. Zasadę powyższą należy zatem odnieść również do gruntów wydzielonych m.in. pod drogi przeznaczone do powszechnego użytkowania (zob. uchwała SN z dnia 27.06.1984r., III CZP 32/84, OSNCP 1985/1/13). W niniejszym stanie faktycznym w dokumentacji geodezyjnej wskazanej powyżej, potwierdza się przyjęta zasada, że mienie gromadzkie zarządzane było przez gromadzkie rady narodowe, dlatego przemawia to za faktem, że było do mienia dawnych gromad.

Ponadto dla ustalenia czy przedmiotowe nieruchomości stanowiły mienie gromadzkie na dzień 5 lipca 1963 r. niezbędne jest wykazanie, że do 1954 r. były one mieniem gromad mających osobowość prawną i będących podmiotami praw i obowiązków, a nie będących jednostkami samorządu terytorialnego oraz przed 5 lipca 1963 r. były faktycznie użytkowane wspólnie przez mieszkańców wsi.

Wobec braku tytułu nabycia przez gromadę spornych nieruchomości oraz braku dokumentacji geodezyjnej określającej powierzchnię i przebieg granic w dacie przed 5.07.1963 r. organ celem ustalenia stanu faktycznego zobowiązany był do przeprowadzenia postępowania dowodowego, wykorzystując zgodnie z art. 75 k.p.a. dowody, które mogą przyczynić się do wyjaśnienia sprawy i nie są sprzeczne z prawem. Do takich środków dowodowych powołany wyżej przepis zalicza m.in. dokumenty, zeznania świadków, opinie biegłych oraz oględziny. Zeznania świadków i stron postępowania, co do przebiegu i granic, w sposób nie budzący wątpliwości potwierdzają na datę 5.07.1963 r. istnienie przedmiotowych gruntów jako ogólnodostępnych i służących mieszkańcom wsi i właścicielom przyległych do nich pól. Brak dokumentacji dotyczącej okresu przed ww. datą nie może przekreślać ustawowej kompetencji starosty do uznania konkretnych nieruchomości za mienie gromadzkie, w sytuacji gdy fakt, że stanowią one takie mienie można wykazać innymi środkami.

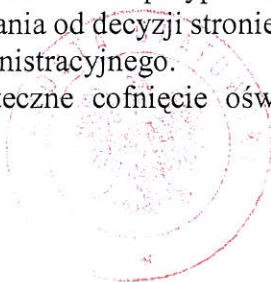
Jednocześnie podnieść należy, że w istniejącym porządku prawnym, wydanie przez starostę decyzji w trybie art. 8 ust. 1 ustawy, nie pozbawia stron możliwości dochodzenia swych praw w postępowaniu cywilnym, w razie sporów własnościowych.

Biorąc powyższe pod uwagę należało orzec jak w sentencji decyzji.

P o u c z e n i e

Od decyzji niniejszej służy stronom prawo wniesienia odwołania do Wojewody Świętokrzyskiego w Kielcach za pośrednictwem Starosty Opatowskiego w terminie 14 dni od daty wywieszenia na tablicy ogłoszeń. Zgodnie z art. 127a Kpa w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec Starosty Opatowskiego. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna. W przypadku złożenia przez stronę oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do odwołania od decyzji stronie nie przysługuje prawo do odwołania się ani złożenia skargi do sądu administracyjnego.

Nie jest możliwe skuteczne cofnięcie oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania.

Z up. starosty
mgr inż. Mirosław Roszczypala
 Kierownik Wydziału Geodezji, Kartografii,
 Katastru i Gospodarki Mieniem
 Geodeta Powiatowy

Otrzymują:

1. Burmistrz Miasta i Gminy Opatów.
2. Urząd Miasta i Gminy Opatów
 (celem zamieszczenia na okres 14 dni na tablicy ogłoszeń oraz w Biuletynie Informacji Publicznej, po tym czasie prosimy o przesłanie informacji o okresie wywieszenia).
3. Sołtys wsi Nikisiałka Mała
 (celem wywieszenia na tablicy ogłoszeń na okres 14 dni, po tym czasie prosimy o przesłanie informacji o okresie wywieszenia).
4. Ewidencja gruntów w/m.
5. A/a + tablica ogłoszeń + Biuletyn Informacji Publicznej.